

lukket fra Hjælp efter Loven, og for hvem den begrænsede Hjælpekassehjælp, som de eventuelt maatte kunne opnaa, vil være utilstrækkelig til at holde dem fri af Fattigvæsenet.

I Erkendelse af det uretfærdige i, at de Mennesker, der saaledes af Arbejdsløshed og Krise tvinges ind under Fattigvæsenet, derved skal miste deres borgerlige Rettigheder og berøves den Adgang til Hjælp uden Fattighjælps Virkninger, som den gældende Lovgivning i ikke ringe Omfang byder ikke-fattigunderstøttede, har man fundet det paatrængende nødvendigt at søge Udvej for, at dette undgaas. Regeringen har derfor i indeværende Rigsdagssamling i Folketinget fremsat *Forslag til Lov om Bortfald af Fattighjælps Virkninger*, hvorefter Hjælp, som det almindelige kommunale Forsørgelsesvæsen indtil 31. December 1933 maa yde trængende, hvis Trang skyldes Arbejdsløshed eller paa anden Maade er en Følge af Erhvervs krisen, ikke skal have de med Fattighjælp forbundne Virkninger, medmindre paagældende ved Dom er fundet skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, for hvilken Æresoprejsning ikke er opnaaet eller indtraadt, eller er under Tiltale for en saadan Handling, eller der er andre særlige Forhold, der taler imod Virkningernes Bortfald. Da der allerede i længere Tid under den herskende Krise i vidt Omfang har maattet ydes Fattighjælp, der alene eller hovedsagelig er begrundet i Arbejdsløsheden eller Krisen i øvrigt, har man endvidere foreslaaet, at saadan Fattighjælp, ydet inden Lovens Ikrafttræden, under tilsvarende Betingelser skal kunne eftergives.

Regeringen mener imidlertid, at det vil være nødvendigt med Forholdene i indeværende Vinter for Øje at tilvejebringe Hjemmel for Ydelse af en særlig Hjælp og saaledes, at der igennem et Tilskud fra Staten gives Kommunen en Tilskyndelse til at anvende denne særlige Hjælp.

Den Hjælp, der ydes arbejdsløse af Arbejdsløhedskasserne i Henhold til den ordinære Arbejdsløshedslov eller af Kommunalbestyrelserne i Henhold til fornævnte midlertidige Arbejdsløshedslov Nr. 181 af 23. Juni 1932, vil i Almindelighed kun være tilstrækkelig til at dække de absolut nødvendige Udgifter til Føde og Smaafornödenheder. Derimod viser det sig Gang paa Gang, at de arbejdsløse — særlig under længere Arbejdsløshedsperioder — ikke med denne Hjælp kan udrede de

stadig tilbagevendende Udgifter til Klæder, Husleje, Brændsel og Belysning.

Hertil kommer, at de to nævnte Love kun tager Sigte paa Lønarbejdere, men ikke paa det store Antal Personer, der uden at være Lønarbejdere direkte eller indirekte er ramt af Krise eller Arbejdsløshed — saaledes f. Eks. selvstændige Næringsdrivende og Personer indenfor de frie Erhverv. For disse vil den Hjælp, der vil kunne ydes gennem de kommunale Hjælpekasser ofte vise sig at være ganske utilstrækkelig, bl. a. fordi Kasserne ikke raa-der over de tilstrækkelige Midler.

Regeringen har derfor ment at burde fremsætte Forslag om, at Kommunalbestyrelserne i Resten af Regnskabsaaret 1932—33 kan træffe Foranstaltninger til Fordel for de Personer i Kommunen, hvis Trang skyldes Arbejdsløshed eller paa anden Maade er en Følge af den herskende Erhvervs Krise, ved at yde disse Hjælp til Brændsel, Belysning, Beklædning og Bolig.

Regeringen foreslaar samtidig, at der ydes Kommunerne en særlig Refusion fra Staten paa $\frac{3}{4}$ af disses Udgifter i fornævnte Anledning, hvorved man ikke alene har taget Hensyn til Kommunernes vanskelige økonomiske Forhold, men ogsaa som foran anført tilsigter at tilskynde disse til at anvende Lovforslagets Bestemmelser i videst muligt Omfang.

Hjælpen skal dog ikke kunne ydes til Personer, som oppebærer eller har oppebaaret Fattighjælp, hvis Virkninger ikke kan bortfalde efter Reglerne i Lov om Bortfald af Fattighjælps Virkninger, hvorfor den ikke vil kunne ydes til Personer, til hvem Understøttelse efter Kommunalbestyrelsernes Skøn ikke bør ydes uden Fattighjælps Virkninger, jfr. §§ 1 og 3 i fornævnte Forslag til Lov om Bortfald af Fattighjælps Virkninger.

Man har derhos foreslaaet, at det forsaavidt angaar en Person, der oppebærer Understøttelse i Henhold til oftnævnte Lov Nr. 181 af 23. Juni 1932 om midlertidigt Statstilskud til Kommunerne i Anledning af Hjælp til arbejdsløse, er en Forudsætning, at Adgangen til at yde ham Understøttelse efter nævnte Lov fra nærværende Lovs Ikrafttræden udnyttes fuldt ud, idet Tanken er, at Hjælpen efter nærværende Lovforslag skal betyde en virkelig *Forøgelse* af den Arbejdsløshedshjælp, som i øvrigt kan ydes.

Det Beløb, Kommunerne kan anvende til de omhandlede Foranstaltninger, er for København, Frederiksberg, Købstæderne